

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ДРЕБЕН ПАТРУЛ

Част 0 от „Патрулите“

Превод от руски: Васил Велчев, 2007

chitanka.info

1. БЪДЕЩЕ

Когато на човека с телевизионната камера му развържат очите, той ще види пред себе си хора, сякаш избягали от снимачната площадка на костюмен филм.

Червенокоса девойка с прозрачна бяла рокля, обувки на висок ток и проблясваща в косите диадема — червено злато и зелени камъни с цвета на очите ѝ. Твърде големи, за да са изумруди, разбира се. Просто неприлично големи. Такива изумруди се съхраняват в музеите и в държавните съкровищници. Нали?

Млад мъж с втален черен костюм и черно наметало със закопчалка на шията във формата на сребърна роза. На колана на мъжа има шпага — не спортното оръжие на съвременните фехтовачи, а истинска бойна средновековна шпага, тежка и широка, същинско оръжие за убиване. А вие да не мислехте, че мускетарската шпага е онази тънка остра пръчка, подобна на ръжен, с която актьорът Михаил Боярски тичаше в известната екранизация?

Прошарен старец, обгърнат в мантия, подпиращ се с две ръце на дървен бастун. От онази рядка порода хора, които не напълняват и не се съсухрят с годините, а остават точно такива, каквито са били в зрялата си възраст. Очите му са ясни и мъдри, той се усмихва добродушно. Прилича на Гандалф от романите на Толкин, нали?

Операторът ще включи камерата — за всеки случай. Картината несъмнено обещава да се получи интересна: тъмна затворена метростанция и трима маскирани в ярък кръг светлина.

До тях — няколко младежи с най-обикновена външност ще свалят превръзките от очите на двама фотожурналисти и на доста известен интернет-публицист. На още двама души, явно също журналисти, не само ще им свалят превръзките, но и ще им развържат ръцете.

— Благодарим ви, че се съгласихте да дойдете в нашето убежище — ще каже тихо старецът.

— Съгласили сме се? — Единият от онези, на които са им развързали ръцете, ще избухне в саркастичен смях. — Изобщо нямахме избор!

— Винаги има избор — ще поклати глава старецът. — Можете да си тръгнете, ще ви изпратят.

Журналистът ще се огледа напрегнато и ще замълчи.

— Ние приличаме на вас — ще се намеси в разговора мъжът с наметалото. — Но не сме хора. Ние сме Различни.

— Аз съм върколак — ще каже девойката с бялата рокля.

— Аз съм маг — ще изрече старецът.

— А аз съм вампир — ще се усмихне мъжът с наметалото, оголвайки остриите си зъби.

Операторът равнодушно ще продължи да снима. Да знаете само с колко психари се сблъсква един оператор от новините!

— Това да не е рекламна акция на музикална група? — ще попита подигравателно интернет-публицистът. — Или на новата книга на Пелевин?

— По-скоро на Акунин — ще предположи с усмивка някой от фотографите и фотоапаратът в ръцете му ще изхлипа тънко, запечатвайки поредния кадър. — Фандорин и вампирът...

В следващия миг пръстът му ще натисне спусъка на фотоапарата — от професионален рефлекс или от животински страх — и той ще затрака, запечатвайки кадър след кадър. Червенокосата девойка с усмивка ще се протегне и бялата ѝ рокля ще се пръсне по шевовете. Ръцете ѝ ще започнат да се удължават, краката ѝ, напротив, ще се скъсят. През кожата ще пробие гъста червеникава козина. Очите ѝ ще започнат да се сближават, носът ще се сплеска.

— Върколак-орангутан — ще каже старецът, определящ се като маг. — Признавам, много рядък вид. По принцип човек се превръща в хищник. Най-често — във вълк. В Азия са разпространени върколаците-тигри. В Япония се срещат лисици. Немного мечки... глигани... и други екзотични варианти. Но върколакът-маймуна е много рядък случай.

Няма да го слушат, но старецът сякаш това и ще очаква. Той ще продължи да си мърмори под нос колко рядък и значим е даденият случай, тъй като, според него, превръщането в маймуна напълно опровергава теорията на Дарвин за произхода на човека, а

междувременно журналистите ще се скупчат около върколака — неуверени, уплашени, но вече надушващи в тежката смрад на звяра сладкия мирис на сензацията.

Те няма да чуят, че някъде в мрака се отваря врата. Нито журналистите, нито операторът, нито маскираният като Дракула вампир, нито превърналата се в маймуна жена, смъкваща от себе си остатъците от дрехи. Магът също няма да забележи. И младежите, довели журналистите, които би трябвало да са охрана, ще реагират твърде късно.

В кръга от светлина ще пристъпи десетгодишно полуголо момче — само по мръсни бели шорти, издраскано, сякаш се е промъквало през тясна пролука, въоръжено с малък, но очевидно истински автомат. Всички ще успеят да се обърнат към него — момчето сякаш ще изчака този момент. Известният интернет-публицист даже ще отбележи:

— В това има някакъв нездрав фройдизъм...

Момчето ще кимне, ще вдигне автомата и ще каже с тънък, още незапочнал да мутира глас:

— Напълно съм съгласен с вас!

И едва тогава ще започне да стреля.

2. НАСТОЯЩЕ

Казват, че французите обичат думата „малък“. На тях и най-любимата им книга е „Малкият принц“, и в ресторантите най-скъпите ястия са или някакъв „петит“, или „миньон“. Те сигурно смятат, че от хубавите неща няма по много.

А при нас, в Русия, е съвсем различно. Малък не е толкова зле, снизходително е. Един вид: не се бъркай, където не ти е работа, още си малък, имаш още хляб да ядеш...

Доста по-лоша е думата „дребен“. Малкият все още може да порасне. Дори джуджетата се наричат помежду си малки, иска им се да вярват, че ръстът им не е завинаги. А дребният ще си остане дребен. Дори да не е джудже, а само малко по-нисък от средния ръст. Може даже и да не е по-нисък — нали има случаи, в които отначало някой не расте много, а после изведнъж се издължава!

И изобщо, има ли значение ръстът? Наполеон не е бил висок. Путин също не е особено висок. Актьорът Дани де Вито е дребосък — е, и какво от това? Като се замисли човек, почти всички велики хора са били ниски! С изключение на Петър Велики...

— Заспа ли, Дребен?

Това е Надя, двамата с нея седим заедно на занятията. Не се обиждам, защото всъщност тя е най-малката в групата. Както на възраст — само на седем е, така и на ръст — с глава по-ниска от мен. Но след като всички ми викат Дребния, и тя не остава по-назад.

— Аха — отговарям тихичко. — Тази тема я знам.

— Аз също.

Не споря, макар че Сивият молебен е сложно заклинание и седемгодишните не го учат. Надя, макар и малка, е много силна вълшебница. Ама много. Голям късмет е, че е Светла.

— Пригответи се — каза Надя.

— За какво?

— Сега ще дойде татко.

— Моят татко? — учудвам се аз. — Моят татко работи на строеж. Той е електротехник. Не е чувал за Различните, не вярва във вълшебства и дори не подозира, че уча в училището за магове към Нощния патрул.

— Моят! Ще дойде и ще те вземе със себе си.

Поглеждам изкосо Дмитрий Едуардович, който води днешните ни занятия. Той е Различен от трето равнище, това е наистина яко. И съм чувал, че точно предвиждането е най-силната му страна. Но сега Дмитрий Едуардович явно не подозира нищо.

Нормално. Слабият маг не може да усети по-силния... е, освен ако специално не започне да се вглежда в бъдещето.

Вратата се отваря, но не влиза Антон Городецки. Влиза Олга.

— Клас, стани! — Дмитрий Едуардович учтиво навежда глава. — За нас е голяма чест, Велика!

Поглеждам към Надя и не успявам да се сдържа да не прошепна:

— Днес татко ти изглежда някак странно!

— Може пък да се е маскирал като нея! — не се предава Надя. Но по погледа ѝ си личи, че вече е признала грешката си.

Предвиждането е най-сложното нещо в магията. Та нали никой магьосник не знае точно какво ще се случи. Може само да предполага какво би могло да се случи и с каква вероятност. Колкото по-силен е магът, толкова повече възможности вижда. И колкото е по-опитен, толкова по-точно изчислява вариантите.

Най-вероятно бащата на Надя наистина е можел да дойде. А тя много е искала да го види. И ето че Надя е повярвала в онази вероятност, която най-много ѝ е харесвала...

Всички тези мисли минават през ума ми в секундите, в които Олга с усмивка си шепне с учителя, след което оглежда класа... Изглежда наистина е дошла за някого, но още не е решила точно за кого.

В класа сме шестима. Най-големият е Лев, той е на четирийсет години и е инженер. Е, поне преди е бил инженер. Казват, че от него ще излезе боен маг. Той е приятен чичко и дори когато ме нарича Дребен, не звучи обидно. Просто децата му са ми връстници и той ги нарича дребни, а понякога — калпазани.

Следващата е Фирюза. Тя е тихичка и се бои от всичко. На трийсет години е, пристигнала с мъжа си от Таджикистан и работила

на някакъв строеж. Вкъщи мъжът ѝ имал още една жена, по-млада и по-красива... Накратко, случила се някаква гадна история, заради която Фирюза се опитала да се отрови, като изпила бутилка оцет. Провървяло ѝ, че дежурният лекар в болницата бил Светъл и почувствал, че умиращата жена е Различна. На него не му е позволено да спасява обикновените хора с магия. Но Фирюза е Различна, значи може. Така че я спасил, макар че тя гледа така, сякаш е умряла.

Стас и Сашка — те сигурно са на по двайсет. Приятели са, много импулсивни и шумни момчета. За тях Дмитрий Едуардович веднъж каза: „Понякога не е лесно да се различи новото поколение Светли от старото поколение Тъмни...“ Точно те ме наричат Дребен по такъв начин, че звучи обидно.

Макар че Стас веднъж ми обясни, че това съвсем не е подигравка, а необходим етап от посвещаването на подрастващия в суровия, почти военен колектив...

— Ти ли си Витя Мелков? — пита Олга, гледайки мен.

— Да.

Изобщо не ме е страх. Разбира се, Великите рядко идват при нас. Но Олга е симпатична лелка. Жалко, че е толкова стара. Някой ми беше казал, че е на триста години, друг — че е на много повече.

— Трябва да поговорим за нещо, Витя. — Олга ме гледа някак си преценяващо. — Дмитрий Едуардович се съгласи да те освободи. Нали нямаш нищо против?

Е, това, естествено, не е училище. Не е скучнотия като ботаниката и геометрията. Но кой нормален човек не би поискал да излезе от час?

— Разбира се!

— Лельо Оля, а защо не мен... — внезапно писва Надя. Все пак тя наистина е още съвсем малка!

„Леля Оля“ уж продължава да се усмихва, но я поглежда така, че Надя млъква.

— Леля Оля ви идва на гости да пие чай. Тук няма никаква леля Оля.

Така че аз излизам от час като победител. Надя ме изпраща със завистлив поглед, а Стас и Сашка — с учудване. Лев ми намига. Само Фирюза продължава да си гледа в нищото.

Учебните зали се намират на първия етаж. Тук понякога пускат дори хора. Позволяват да се качваме и на втория етаж, там също няма нищо кой знае колко секретно. Само в компютърния център и в архива не може да се влиза без разрешение. А на третия етаж изобщо не бива да се качват ученици.

— Не си ли идвал тук? — пита Олга. Само кимва на охраната — никой не понечва да ни проверява.

— Не — отвързвам аз.

На третия етаж е красиво и интересно. По стените на целия коридор висят покрити със стъкло стари агитационни плакати. На един от тях двама млади Светли магове разговарят безгрижно на улицата. В краката им се търка бяла котка със зловни зелени очи. Надписът на плаката гласи: „Дърдоркото е находка за шпионина! Под бялата козина може да се таи черна твар!“. На друг — симпатична вълшебница с басмена рокля, по нещо приличаща на Олга, и Светъл маг с работни дрехи, стоят до граничен стълб с надпис „СССР“. От другата страна на границата им се е озъбил мършав вампир, ежи им се проскубан вълк-върколак, а мъж в смокинг размахва шише с гадна черна течност. Надписът на плаката гласи:

*На Тъмните ще се опълчи
нашият Патрул граничен!*

По стените висят и пожълтели броеве от някакъв стар вестник, наречен „За прогресивна магия!“, но нямам време да ги разгледам, защото продължаваме да вървим все по-нататък по коридора. Изглежда отиваме при самия главен началник. Чува! Чувал съм, че кабинетът на Борис Игнatieвич, директора на нашия Патрул, се намира в самия край на коридора. Яко! Ще има какво да разказвам после!

Наистина стигаме до врата с табела „Директор“. До прозореца, облегал на перваза, стои бащата на Надя и говори по мобилния си телефон. Когато се приближаваме, той подхвърля в наша посока:

— Ей сега, Оля...

— Вече го доведох, Антоне.

Аха. Значи Надя е била права, баща ѝ наистина е трябвало да дойде.

— Здравей, Витя — поглежда ме Антон и някак много бързо извърща поглед. — Изкарахме те от час, защото...

— Имате задача за мен.

— Предвиди ли го? — пита Олга.

— Не, просто се досетих — честно отвърщам аз. — Защо иначе да ме викат при директора? За лош успех ли?

Стоя на стола, като дете, готвещо се да рецитира стихове пред възрастните. Това е достатъчно да се изчервиш.

При това съм само по гащета!

А Антон, Олга и Борис Игнatieвич ме гледат замислено.

— Не, той все пак е твърде едър — каза Борис Игнatieвич. — На колко години си, Витя?

— На четиринайсет — отвърщам аз. Изобщо не ме е страх от директора. Че кой ще се уплаши от рисунка в учебника или статуя в музея? Та Хесер си е жива история!

— Кхм — изпъшква Борис Игнatieвич. — Да, ти си... въъ...

— Дребен — подсказвам му аз. — Водиха ме на лекар. Като че ли всичко е наред. Просто няма да бъда особено висок. — И кой знае защо добавям: — Също като Наполеон.

Борис Игнatieвич поклаща глава.

— Не бива като Наполеон. Нещастен човек беше...

— Затова пък толкова галантен — мърмори Олга. — Витя, я вдигни ръце...

Послушно ги вдигам. Олга отново измерва раменете ми с шивашки метър.

— Почти. Слабичко момче си, но...

— Да го направим по-лесно. — Антон отива до прозореца и взима лежащия на пода пластмасов обръч. Връща се и го вдига над главата ми. Аз чакам — това вече сме го правили.

О, не!

Антон прошепва нещо и обръчът в ръцете му изтънява, стича се надолу и ме затваря в тънка полупрозрачна тръба. Усещането не е от най-приятните, едва мога да помръдна.

— Борис Игнatieвич, помогнете ми...

Подхващат тръбата от двете страни и я полагат на пода. Аз разпервам лакти и колене, за да се задържа.

— Витя, можеш ли да изпълзиш?

Безмълвно пълзя в тръбата. Не е много трудно...

— Не, не, експериментът не е чист — отбелязва Олга. — Всъщност тръбата се спуска под лек наклон.

Антон леко повдига тръбата от своята страна. Пълзенето нагоре веднага става по-трудно, но ако си опра гърба... а после плътно притисна длани към стените...

— Ще трябва да облечем момчето с груба фланелка — предлага Олга. — Ох, не! По-добре да му зашием ивици от шкурка! Както и ръкавици и цвички. Или маратонки? Има едни такива шикозни маратонки, специално за скейтбордисти...

— Кубинки — изрича мрачно Борис Игнatieвич. — Не, не ми харесва. Твърде е опасно, за да се праща там дете.

— Ами нямаме по-дребни сътрудници! — с искрено съжаление казва Антон. — Научих, че първата работа на всички джуджета, когато станат Различни, е да се сдобият с разрешение за увеличаване на ръста! Ако искате, смалете мен с магия!

— Не бива, ще те усетят — рязко отвърща Олга.

Най-накрая успявам да изпълзя. Антон протяга ръка и ми помага да се изправя. Зад гърба ми тръбата с леко плясване отново се превръща в обръч.

— Може да съм дребен, но не съм малък — заявявам аз. — Колко ще трябва да пропълзя?

Олга и Борис Игнatieвич се споглеждат.

— Ще се справи, Хесер — казва Олга. — Упорито момче е, веднага го разбрах.

Антон се разхожда из кабинета и разказва:

— Подобни ситуации се срещат сравнително често, Витя. Понякога Светлите пожелават да се разкрият пред хората. Понякога — Тъмните. Причините са най-различни... Но ние не можем да го допуснем. В никакъв случай. Разбираш ли защо?

— Учихме за това — отговарям. — Паника. „Лов на вещици“. Развиване на комплекс за малоценност у обикновените хора. Твърде много причини.

Докато говоря, не откъсвам поглед от автомата, който Олга чисти. Ръцете ѝ се движат отмерено, внимателно. Автоматът е много красив. Това е „Вереск“^[1]. Оръжие на спецчастите, със специални патрони. Дребно.

Олга тихо казва:

— Патроните са особени. Омагьосани. Това трябва да свърши работа... ако нещо се обърка. Но ние ще минем без стрелба... надявам се... Умееш ли да стреляш?

Свивам рамене.

— Стрелял съм малко на стрелбището. И с играчки.

— Играчките не се броят... — изсумтява Олга. — Ех, не може да ти се направи заклинание... ще усетят...

— Те са десетина — пояснява Антон. — Тъмни Различни. Не знам защо са решили да кажат на хората за нас... но информаторът е убеден, че решението е взето. След шест часа в една затворена метростанция те ще се срещнат с група хора: журналисти, фотографи, телевизионни репортери. Ще направят демонстрация, която ще убеди всеки скептик...

— Ако знаете времето и мястото — казвам аз, — то там трябва да отиде най-силният. Хесер и вие, и още някой... Не, не ме е страх, но нали Хесер би се справил?

— Разбира се, че би се справил — кима Антон. — Само че докато не е извършено престъпление, той няма основание да спира Тъмните. А когато го извършат... не е сигурно, че ще успеем да ги задържим. Разбира се, Хесер може да се прикрие така, че никой да не го усети...

— Но освен магически сетива те имат навсякъде и електронни системи за охрана — добавя Олга.

— Ако премине през ниските нива на Сумрака, това ще предизвика промени в силата и те ще почувстват опасността. Ако мине през реалния свят — ще се задейства сигнализацията. — Антон разперва ръце. — И единственият изход, който намерихме, е вентилационната шахта. Металната тръба, която свързва действащата наблизо метростанция със затворената. Много дребен човек може да се добере по тръбата до стаята на дежурния по станция, а оттам — да излезе на перона. После да заплаши с оръжие всички — и хората, и Различните — и да ги задържи.

— Имаш добри защитни способности — съобщава Олга. — Не можем да ти направим заклинания — ще започнеш да „излъчваш“ и всеки опитен Тъмен ще усети приближаването ти. Но ти ще издържиш и сам. За минута. Буквално една минута.

— В краен случай — стреляй — съветва ме Антон. — Не по хората, разбира се. По Тъмните. Стреляй в краката им — така няма да ги убиеш, но ще ги задържиш.

— Всичко е пресметнато минута по минута — уточнява Олга. — Ще потренираме още на макета, но ти трябва да пропълзиш през тръбата за девет минути. Веднага щом доведат журналистите при Тъмните — потегляш. Девет минути са напълно достатъчни.

— И ще съм във връзка с вас?

— Не. Ние ще сме близо до станцията — и ще я нападнем точно след десет минути. Дотогава трябва да държиш всички под прицел. След минута ще ти се притечем на помощ.

— Само не започвай да стреляш, без да е необходимо — усмихва се Антон.

— Няма! Ама какви ги говорите, честно! Направо е обидно...

— Умно момче. — Олга ме целува по темето. Ухае на парфюм — сладък, зноен. — Това е, напред към тренажора!

Въздъхвам и тръгвам към тръбата. Тя е къса — само два метра. Ако я гледаш отвън. Отвътре е доста по-дълга...

— Сигурен ли си, че не ти трябва маратонки? — пита Олга.

— По-добре да съм бос и по шорти — отговарям аз. — Така е по-удобно, честна дума!

Когато съм вече в тръбата, чувам гласа на Антон:

— Искаш ли да се обадя на родителите ти? Или по-добре да мина през тях?

— Няма нужда — отговарям, гледайки кръга светлина далеч пред мен. — Татко ще се прибере късно, предават обект. А мама днес е нощна смяна.

---

[1] Вереск (рус.) — калуна (вечнозелено растение). Автоматът „Вереск“ е зелен, с къса цев. — Бел.прев. ↑

3. МИНАЛО

— Казах, че си електротехник.

— Електротехник? — Баща ми не се засмя веднага. Известно време обмисля думите ми, след което се усмихна. — Защо?

— Ами... щом се наричат Светли... Светлина, електричество, някак в съзвучие е... подсъзнателно предизвиква доверие.

— Разумно — кимна баща ми. — Наивно, но може да свърши работа. Все пак те също са хора. Макар и Различни.

— Значи ми вярваш, тате? — попитах направо.

— Да.

Разхождахме се в парка. По принцип не обичам да се разхождам така, безцелно. Малко по-добре е с приятели. Но разговорът беше твърде важен.

— Защо? — не се предавах аз. — Ако разсъждаваме разумно, фантазирам като малко дете. Към мен на улицата се е приближил един човек и ми е казал, че е вълшебник, че аз също съм бъдещ вълшебник и че сега двамата заедно ще влезем в Сумрака...

— Извинявай, но преди да ти отговоря, аз също ще те попитам нещо. Какво беше първото нещо, което си помисли?

— Извратен маниак, разбира се. „Момче, ще те отведе в Сумрака“... Пфу!

— Тогава защо продължи разговора?

— Мястото беше съвсем безопасно. До метрото, страшно много хора. Някакви младежи се бяха събрали, пиеха бира, бяха двайсетина души и искаха да се сбият с някого. Трябва да си самоубиец, за да се залепиш за дете на такова място. Стоях така, че да не може да ме хване, и във всеки момент можех да извикам за помощ.

— Разумно. — Баща ми присви очи и погледна оградата на парка, зад която плавно се плъзгаше черна волга. Шофьорът на татко е страхотен, колата се движеше с нашата скорост, като залепена. — Добре, Виктор. Доволен съм от теб.

— Благодаря, татко.

— Вярвам на думите ти, защото ние знаем за съществуването на Различните.

Вътре в мен нещо потрепна. Вярно е! Всичко това е вярно!

— И ние, и американците, и другите големи служби си имат свои хора... е, или Различни, в така наречените Патрули. Понякога Различните вербуват наши сътрудници... и по принцип те подават доклад за случилото се. Така че отдавна знаем за съществуването на паралелно разклонение на човечеството: магове, върколаци, вампири. Но никога не съм предполагал, че собственият ми син... — Баща ми замълча.

— Татко, ще направя всичко, каквото трябва...

— Нищо не трябва — махна той с ръка. — Ще посещаваш... техния Хогвортс... Ще наизучаваш магии и вълшебства...

Когато баща ми започне да изкривява думите и да казва „наизучаваш“ или нарочно да променя ударението, значи е сериозно развълнуван. Знам това. И той знае, че знам. Пести се време и не се казва нищо излишно.

— Но ако трябва да се узнае нещо...

— Викторе, информацията никога не е излишна. Но основната работа на нашите хора в Патрулите е... Имаш ли предположения?

Замислих се и казах:

— Нещо много странно. Не да се наврежда на Различните... не да се разкриват тайните им... Патрулите са нещо като тяхна спецслужба, охраняваща хората от Различните...

— Много разумно — рече татко. Разбрах по гласа му, че се гордее с мен.

— Влязат ли в досег световите ни, това ще навреди на всички — продължих аз. — И на Различните... и на нас, навярно. Мисля, че нашите са заети със същото, с което и Патрулите. Възпрепятстват разгласяването на информация.

— Разумно — съгласи се татко. — Да, Викторе. Точно така е. Това е наш малък, човешки патрул. Различните имат Патрули... Макар че ако трябва да съм честен, бих ги нарекъл два отдела на един и същ Патрул. А има и наш Патрул.

— Дребен — пошегувах се аз с горчивина.

— Стига си хленчил — нареди татко. — Младостта е недостатък, който отминава. А това, че изглеждаш малко инфантилно — той

никога не се стараяше да смекчава изразите, — е огромен плюс. За хора с нашата професия. Внушава доверие и предразполага хората да те подценяват. Продължавай да се държиш като хлапе.

— Смешно е — разперих ръце аз. — Като че ли ги заблудих. Проникнах в тайните им. А излиза, че ще правя същото като тях!

— О, не — поклати глава баща ми. — Не, Витя. Ще правиш това, което те не могат да направят — заради своята природа.

Той седна на пейката и извади табакера, в която имаше две цигари. Погледна ги замислено, сякаш си избираше, макар че цигарите бяха напълно еднакви. Извади едната и запали. Закашля се.

— Татко, та аз мога да те излекувам! — казах аз.

— Няма да ти откажа. — Баща ми си дръпна жадно от цигарата. — Но не бързай. Имаш да се обучаващ още три-четири години... — Той протегна ръка и ми разроши косата. — Дребен патрул...

Не се обидих.

МИНАЛО — НАСТОЯЩЕ — БЪДЕЩЕ

Антон Городецки излезе в коридора, отвори третия прозорец след кабинета на Хесер (всички знаеха, че датчикът на него не работеше), подаде се навън до кръста и взе от первазчето между прозорците пакет цигари и запалка. Запали си цигара и върна общия запас на мястото му. Над пакета се усещаше слабо заклинание, спиращо вятъра, прогонващо гаргите и отклоняващо дъждовните капки.

Преди половин година Хесер забрани да се пуши в сградата на Патрула. Отношението на сътрудниците към това решение си оставаше сложно.

Антон си бе дръпнал едва два-три пъти, когато до него през прозореца се подаде Хесер. Безмълвно му взе цигарата, погледна намръщено филтъра и каза:

— Наплюнчил си я!

И започна да пуши.

Антон си взе нова цигара.

— Да. — Хесер проследи ръцете му. — Ясно. Дисциплината е на висота.

— Тази част от организма ми, която пуши, се намира извън сградата.

Хесер се замисли и кимна.

— Да, има нещо вярно.

Известно време пушиха безмълвно.

— Защо?

— Това хлапе се готви да се изправи само...

— Това хлапе е почти на петнайсет! — отрони Хесер. — Но сам си повтаря, че е на четиринайсет! И се държи като десетгодишен. Отнасяй се към него... по-реалистично. Не така съзливо. Той не е връстник на дъщеря ти! Той вече не е дете.

— Е да, на неговата възраст Гайдар е командвал полк — съгласява се Антон. — Но работата не е във възрастта, нали? Дори и да

е на двайсет или трийсет — той така или иначе би бил дете в сравнение с теб. И даже в сравнение с мен! Той няма...

— Опитът тук няма значение.

— Готовността за такова...

— Той има готовност. — Хесер перва с пръст угарката и я запраща надолу. Антон тъкмо се кани да направи ехиден коментар, когато вижда, че угарката прави дъга над тротоара и пада в кошчето за боклук.

— Но той е човек! Макар баща му да е в спецслужбите, макар момчето също да се кани да постъпи там...

— След като е човек — нека свърши своята, човешката част от работата! Тази, с която ние просто не можем да се справим! Винаги можем да спрем нашите психопати! А техните? Човешките? Нали разбираш, че няма да дойдат случайни хора! Тъкмо тези ни копаят гроба. Те са изпълнени със скептицизъм. Никога не са си признавали, че вярват. Но тъкмо те ще повярват... и ще започнат непоправимото. Война между хората и Различните. От най-добри намерения те ще погубят всички ни. И точно защото имат най-добри намерения ние не можем да ги спрем! Не можем! Нужно ни е инфантилно хлапе с автомат и пълнител с омагьосани патрони. Инфантилно и добро хлапе, което си има свой Патрул. Свой малък Патрул.

И тогава Антон Городецки ще погледне в очите началника си, този, който някога го е иницирал — точно по същия начин, по който Антон преди половин година разпозна в идващия срещу него странен полухлапак-полууноша Различен — и ще каже:

— Хесер... Ние знаем миналото. Виждаме настоящето. И разбираме какво ще е бъдещето. Момчето ще кимне, вдигайки автомата, ще каже с тънък, още незапочнал да мутира глас: „Напълно съм съгласен с вас!“ и след това ще започне да стреля. Ще пропълзи през тръбата не за девет минути, а за седем. Нарочно — за да не успеем да арестуваме никого. За да направи пълна чистка. Той ще ги разстреля всичките — и сам ще загине от ответните заклинания. Макар и да е готов за това, ние го изпращаме на смърт!

Хесер ще се намръщи и ще му отговори:

— Да, Антоне. Но нямаме избор. А като се замислиш, животът и без това е малък патрул между раждането и смъртта. Дори и животът да е много, много дълъг, той пак си е само малък патрул...

Преди да се прибере в коридора, той все пак ще се поколебае, ще се спре и ще заяви:

— Освен това... ти прекрасно знаеш, че съществува само миналото. Няма бъдеще. Вероятностите могат да се разчитат до определена граница. Да, ако подкреплението се появи след десет минути, хлапето ще загине. Но ако нарушат заповедите и дойдат след девет, хлапето има шанс. Разбира се, тогава ще възникнат въпроси. Какво да правим с групата разсекретили се Тъмни? Каква компенсация ще поиска Дневният патрул, ако просто ги ликвидираме? Ще успеем ли да изтрием паметта на хората... и ако не — какви ще са последствията от наученото? И какво да правим с момчето, което работи едновременно за нас и за човешките служби? Твърде много въпроси, Антоне. Твърде много. Но винаги има варианти.

Хесер вече отдавна ще се е прибрал в кабинета си, а Антон ще продължава да стърчи от прозореца, мачкайки изгасналата си цигара. Ще разполага с почти два часа, за да вземе решение. През това време може да изпуши десет цигари. А може и цял пакет. А може и да откаже цигарите — за да му е по-лесно да тича по кънтящите коридори на затворената станция на московското метро.

Както е добре известно, винаги има варианти.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.